

THE CLARINET

By Armand Ferland

Volumen 29 Number 1

December 2001

A més de la substancial productivitat d'Anton Reicha per a la creació d'òperes, simfonies i altres composicions de gran escala, aquest autor és recordat especialment pels seus treballs teòrics i didàctics. Com a compositor, la seva reputació actual es basa en la seva música de cambra per a diferents combinacions d'instruments de vent, especialment els seus 24 quintets de vent i fusta. Sorprenentment, va escriure només un quintet per clarinet i corda, però es situa entre els seus millors treballs i mereix ésser escoltat més amplament –especialment si el toca algú amb el talent de Josep Fuster, el clarinetista català que interpreta la peça en aquest disc. Fuster interpreta a Reicha en un estil tan natural i ple de matisos que hom hauria de considerar la seva interpretació com a “definitiva” (encara que el terme “definitiu” no s'aplica realment en música). Fuster és un músic seriós que toca la música com està escrita, però amb gran sensibilitat i sentiment. Des d'un punt de vista tècnic la interpretació de Fuster és impecable, però la bellesa del to i l'elegant frasejat agafen protagonisme feliçment sobre l'aspecte tècnic.

Fantasia, de Louis Spohr, va ésser composta sis o set anys després del Quintet de Reicha; tot i això, els dos treballs es diferencien substancialment en quan a estil i contingut musical. Sens dubte la Fantasia, molt dramàtica en el seu conjunt, està escrita en el grandiloqüent estil tan típic dels concerti de violí (i clarinet) del compositor. L'obra també abunda en escales i “roulades” ràpides, cobreix el compàs sencer del clarinet (com les altres obres d'Spohr per a aquest instrument), i conté passatges amb arpeggios per al clarinet sol. Per suposat, és en aquesta peça on es pot apreciar millor el virtuosisme de Josep Fuster. La música senzillament flueix, sense esforç, bellament. La bona interpretació del Quartet de Corda Glinka és comparable a la del solista, en aquesta i en les altres dues peces incloses al disc. Com a anècdota, Fuster toca instruments “Klosé-system”.

Sembla que era ahir quan les úniques grabacions de música clàssica introduint el clarinet eren el Concerto de Mozart, amb Reginald Kell, i el Quintet, K.581, amb Benny Goodman. Afortunadament, la enorme quantitat de CDs actuals ens fa possible escoltar artistes de tot el Món interpretant un sempre creixent repertori de composicions tradicionals i contemporànies. Sense una distribució de discos global, bastants bons músics com el clarinetista Josep Fuster romandrien relativament desconeguts i, per suposat, no tindriem l'ocasió d'apreciar la seva versió del “Quintet per a clarinet” de Mozart. En aquest cas, ningú no hauria de lamentar la publicació d'una altra versió de l'obra mestra de Mozart; senzillament per que resulta que aquesta és una *bona* versió. En realitat, el caràcter únic de cada interpretació d'una obra donada –amb el criteri estètic que això proveeix– dóna als amants de la música la possibilitat de gaudir diferents interpretacions de les seves composicions preferides. La versió que Fuster fa de Mozart és remarcable tant per la interpretació com per la qualitat de la gravació. Molts apreciarien el sentiment calmat i seré que en el moviment d'obertura, a més de la interpretació superba i esfereïdora de l'obra sencera. Evidentment, els músics tenen un sentiment compartit pel compositor, dispersant tota possibilitat de desestabilitzar les precàries i exquisites proporcions de la música de Mozart.

No hi ha sorpreses a aquest CD, només música preciosa, admirablement interpretada a l'estil tradicional. El so de la gravació es excel·lent en general, malgrat una lleugera falta de presència de la corda en front del clarinet. Aquest disc hauria d'ésser disfrutat per qualsevol amant de la música de clarinet de cambra, encara que sigui per escoltar el gloriós to i el frasejat “legato” del clarinetista Josep Fuster.